

I nie wyznany dotychczas jest żal.
Służą, nie trwają, romanse, traktaty.
Bo więcej waży jedna dobra strofa
Niż ciężar wielu pracowitych stronic.

I. Piękne czasy

Fiakry drzemały pod Mariacką Wieżą,
Kraków malutki jak jajko w listowiu
Wyjęte z rondla farby na Wielkanoc.
I w pelerynach kroczyli poeci.
Nazwisk ich dzisiaj już się nie pamięta.
Ale ich ręce były rzeczywiste,
Spinki, mankiety nad blatem stolika.
Dziennik na kiju niósł Ober i kawę,
Aż minął, tak jak oni, bez imienia.
Muzy, Rachele w powłóczystym szalu,
Zwilżały usta, warkocz upinając
Szpilką co leży z popiołem ich córek
Albo w gablotce, przy konkach bez dźwięku
I szklanej lilii. Anioły secesji
W ciemnych wygódkach rodzicielskich domów
Rozmyślające o związku płci z duszą,
Leczące w Wiedniu smutki i migreny
(Docent Freud, słyszę, z Galicji jest rodem).

Litost zůstává dosud nevyznána.
Jen krátce slouží romanšky, traktáty.
Vždyť jedna dobrá strofa váží více
než břemeno mnoha namáhavých stran.

I. Krásné časy

Drožky spaly pod Mariánskou věží.
Krakov maličký jako vejce v listí
z velikonočního hrnku s barvou vzaté.
A v pelerinách kráčeli básníci.
Ta jména dnes nikdo nepamatuje.
Avšak jejich ruce byly skutečné,
knoflíky, manžety na desce stolku.
Deník v rámu nesl s kávou pan obr,
až pomínil jak oni beze jména.
Múzy, Ráchel se splyvající šálou,
svlažovaly ústa, spínaly copy
sponou, jež leží s popelem jejich dcer
či ve vitrině u lilie ze skla
a ztichlých mušlí. Andělé secese
v tmavých záchodcích rodičovských domů
promýšlejí vztah pohlaví a duše,
ve Vídni léčí migrény a smutky
(prý docent Freud má kořeny v Haliči).

I Annie Csilag rosty, rosty włosy,
Szamerowana była pierś huzarów.
Po górskich wioskach szła wieść o Cesarzu,
Którego powóz widział ktoś w dolinie.

Tam nasz początek. Na próżno się bronić,
Próżno wspominać daleki Wiek Złoty.
Nam raczej przyjąć i uznać za swoje
Wąsik z pomadą, melonik na bakier
I tombakowej brzękanie dewizki.

Za swoją uznać pieśń przy kufłu piwa
W czarnych jak sukno fabrycznych osadach.
Zapałką trzasnąć, na dwanaście godzin
Iść, tworzyć w dymach postęp i bogactwo.

Plącz, Europo, i czekaj szyfkarty.
W grudniowy wieczór, w porcie Rotterdamu
Milczący stanie okręt emigrantów.
W zamarzle maszty, jak w śnieżne chojary,
Z dołu uderzy litanijny chór
W chłopskim, słoweńskim czy polskim narzeczu.

Trafiona z pistoletu gra pianola.
Kadryl po knajpach goni dzikie pary.
I ruda, tłusta, prztykając w podwiązkę,

Anné Csilag rostly a rostly vlasy,
husaři si šňůrami zdobili hruď.
V horských vískách krouží zvěst o císaři,
jehož kočár kdosi viděl v údolí.

Tam je náš začátek. Darmo se bránit,
darmo vzpomínat na dávný Zlatý věk.
Přijměme raději, uznejme za své
knírek s pomádou a tvrdák na stranu,
cinkání tombakového řetízku.

Přijměme píseň u půllitru piva
v dělnických osadách, černých jak sukno.
Škrtnout zápalkou, na dvanáct hodin jít,
v dýmu vytvářet pokrok a bohatství.

Pláč, Evropo, a čekej na šífkartu.
Prosinec, večer: Rotterdamský přístav
přijímá mlčící loď emigrantů.
Do zmrzlých stěžňů jak jedlí pod sněhem,
zespodu vyrazí litanický sbor
v selském, slovinském či polském nářečí.

Pianola zni, kulkou zasažena.
Divoké páry v hospodské čtverylce.
A cvrnká podvazkem, záhada tučná